

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca Darka Krušlina kao predsjednika vijeća, te sudaca Branke Guljaš i Ante Rašića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zaspisničara Željke Avdić, u kaznenom predmetu protiv opt. MARINKA STANKOVIĆA, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, povodom izmjenjenog činjeničnog opisa optužnice Županijskog državnog odvjetništva Osijeku, broj KT-171/92., od 27. listopada 2005. godine, nakon održane glavne i javne rasprave u nazočnosti optuženika Marinka Stankovića, izabranih branitelja optuženika mr. Dragutina Mijoča odvjetnika iz Osijeka i Slobodana Budaka odvjetnika iz Zagreba, zaključene dana 13. prosinca 2005. godine, a objavljene dana 15. prosinca 2005. godine,

presudio je

I

Pravomoćna presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu od 14. veljače 1996. godine, broj I Kž-534/1995-3., kojom je potvrđena presuda ovoga suda od 25. svibnja 1995. godine, br. K-73/94-118., u odnosu na opt. Marinka Stankovića, stavlja se izvan snage.

II

opt. MARINKO STANKOVIĆ, sin Branka Stankovića i Mijoljke Stanković, r. Gligorić, rođen 11. kolovoza 1955. godine u Kablovima, općina Čelinac Donji, R BiH, s prebivalištem u Šodolovcima, Ul. B. Radičevića br. 11 a, Srbin, državljanin RH, pismen, završio osnovnu školu i tečaj za vozača, KV vozač, nezaposlen, vlasnik kuće u Šodolovcima i 1 kj zemljišta, oženjen, Radmilom, otac troje djece, bivšu tzv. JNA služio 1974/75.g. u Beogradu, vodi se u vojnoj evidenciji Ureda za obranu u Osijeku, neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak,

Temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP/97.

OSLOBADA SE OPTUŽBE

da je:

u vremenu od točno neutvrđenog dana u mjesecu srpnju 1991. godine do sredine siječnja 1992. godine s privremeno zauzetog teritorija – mjesta Šodolovci, za trajanja oružane agresije na Republiku Hrvatsku, kao pripadnik tzv. Teritorijalne obrane sela Šodolovci i član posade minobacača, u smislu prethodnog dogovora i zajedno s osuđenima Milanom Miljkovićem kao komandantom Štaba tzv. teritorijalne obrane sela Šodolovci, najvišeg zapovjednog vojnog i civilnog tijela na okupiranom području te osuđenima Petrom Stanićem,

Đorđem Rkmanom, Simom Utvićem, Nikolom Petrovićem, Stamenkom Milićem, Miloradom Radićem, Jovanom Vickovićem, Đorđem Vujanovićem, Zdravkom Kojčinovićem i pok. Goranom Vušurevićem, kao pripadnicima tzv. Teritorijalne obrane, oružane neprijateljske postrojbe pridružene tzv. JNA i četničkim paravojnim skupinama, u više navrata kao član posade – zamjenik ciljača minobacača sudjelovao u ispaljivanju projektila po mjestima, Kešinci, Koritna, Mrzovići, Semeljci i Vladislavci, bez izbora vojnih ciljeva po civilnom stanovništvu i civilnim, gospodarskim, kulturnim, komunalnim i drugim objektima s ciljem da se stanovništvo usmrti, ozlijedi, zastraši, a objekti oštete i unište, što je protivno odredbama članka 3. stavak 1. točka 1. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata (od 12. kolovoza 1949. godine) i odredbama članka 4. stavak 2. i članka 13. Protokola II. uz ovu Konvenciju, kojom prilikom su dana 23. na 24. prosinca 1991. godine usmrćeni civili Jozo Kurikavčić i Đuro Gavran. 23/24. prosinca 1991. godine teško su ozlijeđeni civili Anica i Mato Ivanović i Josip Labudović iz Koritne, te civil Vlado Rendulić iz Mrzovića, a došlo je i do znatnog uništenja i oštećenja kuća, gospodarskih i komunalnih objekata, posebice na ekonomiji PIK «Đakovo» u Kešincima i Semeljcima,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba izvršio napade na civilno stanovništvo i naselja čije su posljedice smrt više osoba te napade bez izbora cilja kojima se pogađa civilno stanovništvo,

čime bi opt. Marinko Stanković počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Temeljem čl. 132. st. 2. ZKP-a/97 oštećeni Nikola Ogričić, Andrija Kiš i Janja Penava upućuju se sa imovinsko pravnim zahtjevom na građansku parnicu.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP-a troškovi kaznenog postupka padju na teret proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku svojom optužnicom broj KT-171/92., od 30. kolovoza 2004. godine, a koja je djelomično ispravljena, u pismenom obliku zaprimljena u ovom sudu dana 28. listopada 2005. godine, te na glavnoj raspravi od 13. prosinca 2005. godine, optužilo je u obnovljenom postupku (rješenjem ovog suda broj Kv-361/98 od 11. rujna 1998. godine dopuštena je obnova kaznenog postupka u kojem je pravomoćnom presudom ovog suda broj K-73/94 od 25. svibnja 1995. godine u odsutnosti opt. Marinko Stanković osuđen zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120.st. 1. OKZ RH na kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina), Marinka Stankovića iz Šodolovaca zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH .

Opt. Marinko Stanković očitujući se o optužbi ne smatra se krivim, te u svojoj obrani, koju je iznosio na kraju dokaznog postupka između ostaloga navodi da je živio u Šodolovcima gdje je do početka mjeseca kolovoza 1991. godine radio kao vozač u «Šumariji» u Osijeku. Početkom kolovoza 1991. godine u Šodolovce je došlo oko 35 nepoznatih ljudi s čovjekom koji se nazivao «Crnogorac» koji je skupio ljude i rekao da se selo mora braniti, da je on sada komandant i da on u vojnom smislu organizira obranu. Po nalogu «Crnogorca» oko

15 dana je tarupirao zemljište oko sela gdje je trebalo iskopati rovove i ispred rovova. Nakon što je završio taj posao išao je na stražu prema određenom rasporedu po nekoliko sati dnevno. Kada je raspoređen da ide na stražu dobio je uniformu JNA, sivomaslinaste boje i pušku. Straže su držali zajedno mještani i ljudi koji su došli s «Crnogorcem». Krajem kolovoza ili početkom rujna 1991. godine u Šodolovce su došli pripadnici JNA koji su obznanili da preuzimaju komandu i da su svi mještani pod njihovom komandom. Dopremili su naoružanje i to pješačko naoružanje, dva ili tri tenka, određeni broj minobacača kao i određeni broj bestrzajnih topova. U zapovjednom kadru JNA bilo je oficira do čina majora. Čovjek zvani «Crnogorac» i dio onih koji su s njim došli nakon nekog vremena po dolasku JNA otišli su iz Šodolovaca. Mještani Šodolovaca, a i on među njima i dalje su išli na stražu po određenom rasporedu. Do sredine rujna 1991. godine bilo je mirno, nije bilo pucnjave, a nakon toga u otprilike dva navrata Šodolovci su bili granatirani iz pravca sela Koritna i iz pravca šume «Tomin hrast». Pripadnici JNA surađivali su s čelnim ljudima mjesne zajednice, a to su bili Željko Keskenović i Pero Kličković oko pitanja smještaja vojnika, dok je Vujo Halavanja bio osobno angažiran na snabdjevanju, pripremao je meso. Navodi da je «Crnogorac» osnovao «Štab obrane sela» koji su činili njegovi ljudi, a on je rukovodio tim Štabom, a po dolasku JNA ovaj Štab više nije postojao već je sve bilo pod komandom JNA. Nije čuo za pojmove teritorijalna obrana i štab teritorijalne obrane. Poriče u cijelosti da bi bio u posadi bilo kojeg artiljerijskog oruđa za vrijeme ovog rata iako je doista istina da je u bivšoj JNA bio osposobljen za nišandžiju na minobacaču od 82 mm. Što se tiče dana kada su poginuli ovi ljudi u rujnu 1991.g., točnije 21. rujna 1991. godine u to vrijeme zasigurno nije bio u Šodolovcima budući je prije toga 19. rujna 1991. godine bio u Bosni kod svoje familije jer je u to vrijeme bila Gospojina i na vijestima je čuo da je bilo nekog sukoba i pucanja između sela Koritna, Šodolovci i Petrova Slatina. Tada je i doznao da mu je i nečak stradao i da je prevežen na VM-a u Beograd. Siguran je da se po povratku iz Bosne u Šodolovce najprije navratio u posjet svome nečaku u Beogradu, a zatim se vratio u Šodolovce.

Tijekom dokaznog postupka saslušan je vještak balističar Željko Radanović, kao svjedoci su saslušani Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja, Branko Draganović, Milan Milić, Milorad Lukač, pročitani su uz suglasnost stranaka iskazi kao svjedoka saslušanih Joze Kurikavčića, Gavran Đure, Josipa Labudovića, Zdenka Mijatovića, Nikole Ogrebica, Andrije Kiša, Mate Škvorca, Ive Gradištanca, Janje Penava, Vlade Rendulića, Stipe Bošnjaka, Ivana Ižaka, Mirka Štrka, Marka Augustinovića, Ivica Augustinovića, Mihajla Todorovića, Slavice Kojčinović, Milorada Trkulje, Dušana Vickovića, Mile Popovića, Damira Karavidovića, Stjepana Šerića, Drage Žigića, Adama Josipovića, Ivana Miokovića, Zdenka Prkljačića, Jerka Paraća, Ivana Vuksanovića, vještaka Zorislava Krausa, (na pročitane iskaze naprijed navedenih svjedoka i vještaka nije bilo primjedbi stranaka), pročitana je obrana pok. Gorana Vušurovića, izvršen je uvid u Zapisnike o očevidu, u dopis Uprave društvenih prihoda Općinske komisije za popis i procjenu ratne štete od 15. ožujka 1993. godine, u dopis Uprave društvenih prihoda Đakova od 26. travnja 1993. godine, u dopis Ureda za obranu Osijek od 02. ožujka 1999.g., te je izvršen uvid u Izvod iz KE i PE za opt. Marinka Stankovića.

Analizirajući navode izmjenjene optužbe i uspoređujući iste s navodima iznijete obrane opt. Marinka Stankovića kao i sa ostalim izvedenim dokazima na glavnoj raspravi proizlazi da nije dokazano da je opt. Marinko Stanković počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Iz obrane opt. Marinka Stankovića kao i iz ostalih izvedenih dokaza osobito nalaza i mišljenja sudsko-med. vještaka dr. Zorislava Krausa, nalaza i mišljenja vještaka balističke struke Željka Radanovića, zapisnika o obavljenim očevidima proizlazi kao nesporno da su u inkriminiranom vremenskom razdoblju u mjestima Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci, koja su se nalazila na slobodnom dijelu teritorija Republike Hrvatske s privremeno okupiranog teritorija RH iz mjesta Šodolovci ispaljivani između ostalih i minobacački projektili call. 120 mm, da je kao posljedica ovako ispaljenih projektila došlo do usmrćenja civila Đure Gavrana i Joze Kurikavčića, kao i teškog ozljeđivanja civila Anice Ivanović, Mate Ivanovića i Josipa Labudovića iz Koritne te civila Vlade Rendulića iz Mrzovića, te da je došlo i do znatnog uništenja i oštećenja kuća, gospodarskih i komunalnih objekata posebice na ekonomiji PIK Đakovo u Kešincima i Semeljcima, (što osobito slijedi iz dopisa Općine Đakovo- Uprave društvenih prihoda od 15. ožujka 1993. godine te dopisa Uprave društvenih prihoda u Đakovu Općinske komisije za popis i procjenu ratne štete od 26. travnja 1993. godine). Isto tako proizlazi kao nesporno da se opt. Marinko Stanković dana 02. kolovoza 1991. godine (kada je selo Šodolovci gdje su oni do tada živjeli «zatvoreno») priključili (pri čemu je nebitno da li su to učinili u svojstvu pripadnika «Štaba za obranu sela» ili tzv. «Teritorijalne obrane Šodolovaca») neprijateljskim postrojbama, odnosno vojsci (naprije tzv. «dobrovoljcima iz Srbije», a kasnije tzv. «JNA»).

Sporno je tijekom postupka bilo pitanje je li opt. Marinko Stanković kao član tzv. «Teritorijalne obrane Šodolovci» zajedno s osuđenim Milanom Miljkovićem, kao komandantom štaba tzv. Teritorijalne obrane Šodolovci, os. Zoranom Stojčićem, te os. Petrom Stanićem, Đorđom Rkmanom, Simom Utvićem, Nikolom Petrovićem, Stamenkom Milićem, Miloradom Radićem, Jovanom Vickovićem, Đorđem Vujanovićem, Zdravkom Kojčinovićem, te s pok. Goranom Vušurovićem kao pripadnik tzv. Teritorijalne obrane sela Šodolovci, oružane postrojbe pridružene tzv. JNA i četničkim paravojnim skupinama, bio član posade minobacača, pitanje kalibra minobacača u čijoj posadi je bio član, te je li kroz inkriminirano razdoblje bez izbora ciljeva u više navrata iz minobacača pucao po mjestima Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci po civilnom stanovništvu civilnim gospodarskim, kulturnim, komunalnim i drugim objektima s ciljem da se stanovništvo usmrti, ozlijedi, zastraši, a objekti oštete i unište.

Naime, iz obrane opt. Marinka Stankovića proizlazi da on u inkriminirano vrijeme nije bio u posadi minobacača, te da kao takav nije sudjelovao niti u ispaljivanju projektila iz minobacača, da 21. rujna 1991. godine i nije bio u Šodolovcima nego u Bosni kod familije. Navodima ovakove obrane opt. Marinka Stankovića sud nije povjerovao cijeneći iste neuvjerljivim i nelogičnim te usmjerenim na izbjegavanje njegove kazneno pravne odgovornosti. Na neuvjerljivost ovakove obrane opt. Marinka Stankovića upućuju navodi obrane sada pok. Gorana Vušurovića, (a koju je sud pročitao na glavnoj raspravi na kraju dokaznog postupka), kao i iskazi svjedoka Marka Augustinovića, Mate Škvorca i Ivice Augustinovića.

Iz iznijete obrane sada pok. Gorana Vušurovića, a čiju je obranu sud u dokaznom postupku pročitao, proizlazi da je opt. Marinko Stanković bio član posade na minobacaču i to na mjestu zamjenika «nišandije», dok iz iskaza kao svj. saslušanog Marka Augustinovića između ostalog proizlazi da je opt. Marinko Stanković pucao iz minobacača. Iz iskaza kao svj. saslušanog Mate Škvorca proizlazi da je opt. Marinko Stanković bio u bateriji minobacača (list 497 spisa). Isto tako iz iskaza kao svjedoka saslušanog Ivice Augustinovića proizlazi da je optuženi bio u posadi minobacača i da je kao član posade sudjelovao u pucanju iz istih prema selu Koritna, (list 566 spisa). Iskazu pok. Gorana Vušurovića u tom dijelu sud je

poklonio vjeru cijeneći ga istinitim, budući je iskazivao o činjenicama koje je neposredno opažao te okolnosno budući je iskaz bio detaljan što upućuje na njegovu uvjerljivost, a nije bilo posebnih razloga zbog kojih bi nešto neistinito iskazao za opt. Marinka Stankovića. Na uvjerljivost ovoga dijela iskaza pok. Gorana Vušurovića upućuje i činjenica što je optuženik za vrijeme služenja bivše JNA bio osposobljen za dužnost ciljača na minobacaču (a koja činjenica slijedi kao nedvojbeno utvrđena kako iz same obrane opt. Marinka Stankovića, tako i iz dopisa Ureda za obranu Osijek od 02. ožujka 1999. godine). Naime, opće je poznato, a i logično je da se u ratnim zbivanjima koriste svi dostupni ljudski potencijali, njihova znanja i vještine, te je nastavno s tim sasvim jasno da je na taj način postupljeno i u odnosu prema opt. Marinku Stankoviću. Zasiurno je stoga od strane tzv. «Teritorijalne obrane sela Šodolovci» iskorišteno i poznavanje dužnosti ciljača na minobacaču koje je opt. Marinko Stanković stekao za vrijeme služenja vojnog roka u bivšoj JNA, te je stoga zasiurno s njihove strane na tim dužnostima i angažiran. Iz istih razloga sud je poklonio vjeru i naprijed navedenom dijelu iskaza kao svj. saslušanog Marka Augustinovića. Istina, svjedok Marko Augustinović čijenicu o kojoj je svjedočio nije neposredno opažao, nego je do tih saznanja došao od pok. Gorana Vušurovića. Međutim ta okolnost nije odlučna za ocijenu o vjerodostojnosti njegova iskaza u tom dijelu upravo iz naprijed navedenog razloga. Naime, sasvim je jasno da je osoba koja je član posade minobacača kroz vremensko razdoblje u kojem se minobacačima djelovalo po području Kešinaca, Koritne, Mrzovića, Semeljaca i Vladislavaca, a sa područja sela Šodolovci, zasiurno sudjelovala i u ispaljivanju projektila iz istih sukladno svojoj ulozi (kao ciljač) u toj posadi minobacača. Iz istih je razloga u tom dijelu uverljiv i iskaz svjedoka Mate Škvorca i Ivica Augustinovića. Istina, svjedok Mato Škvorc i Ivica Augustinović kasnije su promijenili svoj iskaz u dijelu gdje opisuju dužnosti koje je kritične zgrade obavljalo opt. Marinko Stanković (da se nalazio u bateriji minobacača i da je sudjelovao u ispaljivanju granata) i to Mate Škvorc na glavnoj raspravi od 03. ožujka 1999. godine, a Ivica Augustinović na glavnoj raspravi od 29. lipnja 2000. godine. Međutim, sud njihovu izmjenu iskaza u tom dijelu nije uvažio cijeneći istu neuvjerljivom i nelogičnom te u tom dijelu usmjerenim pogodovanju obrani opt. Marinka Stankovića budući su objašnjenja dana uz izmjenu iskaza neuvjerljiva. Nadalje, ovakova izmjena iskaza u suprotnosti je i s navodima obrane sada pok. Gorana Vušurovića, a i iskazu svj. Marka Augustinovića iz kojih slijedi suprotno.

S obzirom na naprijed navedene iskaze proizlazi nedvojbeni zaključak da je opt. Marinko Stanković bio član posade minobacača i da je kao takav sudjelovao u ispaljivanju projektila iz istih. Pri tome okolnost što optuženi osobno nije stavio minu u minobacač i ispalio minu kao što nije niti odredio cilj u kom će se pravcu ta mina ispaliti, nije odlučan za naprijed navedeni zaključak. Stoga navodima njegove obrane u kojima poriče da bi bio član posade minobacača i da nije sudjelovao u ispaljivanju projektila iz istih, te da 21. rujna 1991.g. bio u Bosni kod familije, sud nije povjerovao cijeneći takove navode neuvjerljivim i nelogičnim. Osobito se neuvjerljivim čine navodi njegove obrane u dijelu iz kojeg proizlazi da je u rujnu 1991. god. bio odsutan iz Šodolovaca. Ovakovu obranu opt. Marinko Stanković iznosi tek na zadnjoj glavnoj raspravi održanoj 13. prosinca 2005. godine što nedvojbeno upućuje na zaključak da su ovakovi navodi obrane optuženog iznijeti upravo s ciljem izbjegavanja njegove kazneno pravne odgovornosti. S obzirom na važnost ovih činjenica, da su iste istinite zasiurno bi bile iznijete daleko ranije, pa već i prilikom iznošenja njegovih prijašnjih obrana (u tri navrata iznosio obranu i nikada to nije spominjao). Iz tih razloga sud ove navode obrane optuženog nije uvažio kao uostalom u tom dijelu niti navode kao svjedoka saslušanih Željka Keskenovića, Pere Kličkovića, Vuje Halavanja, Branka Draganovića, Milana Milića, Milorada Lukača (ovi svjedoci također navode da je optuženi u rujnu 1991. godine bio odsutan iz Šodolovaca). Kao prvo postavlja se pitanje zašto ti svjedoci ranije nisu

svjedočili u tom pravcu (s obzirom da okolnosti o kojima svjedoče su se zbile prije 14 godina), što se s istima čekalo. S druge strane neuvjerljivo je i neživotno da se ovi svjedoci sjećaju jednog takvog detalja da je upravo optuženi bio odsutan u to vrijeme, a s obzirom na dinamiku i dinamičnost zbivanja toga vremena. Očigledno je iz naprijed navedenih razloga da su iskazi ovih svjedoka usmjereni na pogodovanje obrane opt. Marinka Stankovića. Sud također nije povjerovao niti dijelu navoda iskaza kao svjedoka saslušanih Mihajla Todorovića, Slavice Kojčinović, Milorada Trkulje, Dušana Vidovića, Mile Popovića i Damira Karavidovića i to u dijelu gdje opisuju radnje optuženog kroz inkriminirano razdoblje (da nije bio u posadi minobacača, da je optuženi išao samo na stražu) cijeneći ih neuvjerljivim i nelogičnim te također usmjerenim pogodovanju obrani optuženog.

Izvedeni dokazi na glavnoj raspravi ostavili su međutim otvoreno pitanje kalibra minobacača posade u kojoj je bio i opt. Marinko Stanković, točnije je li opt. Marinko Stanković bio član posade minobacača 60 mm, 82 mm ili 120 mm? Odgovor na to pitanje značajan je iz razloga što navedeni minobacači imaju različiti domet, a dometi su minobacača nastavno od, po mišljenju ovoga suda, ključnog značenja za ocijenu o postojanju krivnje na strani opt. Marinka Stankovića.

Naime, iz nalaza vještaka balističke struke Željka Radanovića proizlazi kao nedvojbeno utvrđeno da minobacač 60 mm sa četvrtim punjenjem ima maksimalni domet od 2.300 metara, da minobacač 82 mm M69 i M69a sa specijalnim punjenjem ima maksimalni domet od 3.900 metara, da laki minobacač od 120 mm M75 sa lakom minom, šestim punjenjem, ima maksimalni domet od 6.340 metara, da minobacač UB M52 od 120 mm sa lakom minom TF M62P1 šestim punjenjem ima maksimalni domet od 6 050 metara. Nadalje, iz nalaza je ovog vještaka nedvojbeno utvrđeno da se po mjestima Koritna, Semeljci i Vladislavci djelovalo minobacačima od 120 mm, a ne i 60 mm i 82 mm, te da su pok. Đuro Gavran i Jozo Kurikavčić poginuli od djelovanja mina iz minobacača od 120 mm. Iz nalaza je vještaka također nedvojbeno utvrđeno da se s obzirom na udaljenost te moguće paljbene položaje na navedena mjesta nije djelovalo iz minobacača od 60 mm i od 82 mm. S obzirom na domete predmetnih oružja kao i s obzirom na udaljenosti mjesta Šodolovci od Kešinaca (7 500 metara), zatim Šodolovaca i sela Mrzović (8.500 metara), te Šodolovaca i mjesta Hrastin (4500 metra) razvidno je da se minobacačima od 60 i 82 mm nije moglo djelovati niti po mjestima Kešinci, Mrzović i Hrastin. Iz tih razloga proizlazi i zaključak da su i oštećeni (ostali oštećeni), također stradali od djelovanja minobacača call. 120 mm ili nekih drugih topničkih oruđa koji su mogli dosegnuti mjesta gdje su ovi oštećeni stradali.

Što se tiče pitanja u kojoj je posadi minobacača bio opt. Marinko Stanković o tome nema podataka niti se iz iskaza saslušanih svjedoka Marka Augustinovića, Ivica Augustinovića, Mate Škvorca te pročitane obrane pok. opt. Gorana Vušurovića može izvući bilo kakav zaključak po tom pitanju. Naime, obrane pok. Gorana Vušurovića, a koju je u tom dijelu sud uvažio, proizlazi da su kroz inkriminirano razdoblje u Šodolovcima bili stacionirani minobacači od 60 mm, 82 mm i 120 mm. Nadalje, iz njegove obrane nije vidljivo u posadi kojeg je minobacača djelovao opt. Marinko Stanković, kao uostalom niti iz iskaza i jednog od saslušanih svjedoka koji su imali saznanja da se optuženi nalazio u posadi minobacača (Marko Augustinović, Ivica Augustinović i Mato Škvorc). Svi ovi svjedoci kao uostalom i sada pok. Goran Vušurović u svojoj obrani navode samo uopćeno da je optuženi bio u posadi minobacača. S obzirom na naprijed navedene iskaze (obrana opt. Gorana Vušurovića, zatim saslušanih svjedoka Marka Augustinovića, Ivica Augustinovića i Mate Škvorc) proizlazi da je nemoguće na nedvojben način utvrditi u kojoj je posadi minobacača bio opt. Marinko Stanković. Nemoguće je nedvojbeno utvrditi je li se nalazio u posadi minobacača od 120

mm, koja je jedina mogla dosegnuti naprijed navedena mjesta i od čije je minobacačke granate došlo do smrtnog stradavanja Joze Kurikavčića i Đure Gavrana, te do teškog tjelesnog ranjavanja civila Anice i Mate Ivanović, Josipa Labudovića te Vlade Rendulića, kao i znatnijeg oštećenja i uništenja kuća, gospodarskih i komunalnih objekata posebice na ekonomiji PIK Đakovo u Kešincima i Semeljcima, ili pak u posadi minobacača od 60 ili 82 mm. Stoga je sukladno principu *in dubio pro reo* sud uzeo za utvrđeno ono što je povoljnije za optuženika, a to je da je opt. Marinko Stanković bio u posadi minobacača od 60 mm. Da se radi o povoljnijoj varijanti za opt. Marinka Stankovića slijedi upravo iz činjenice da se minobacačima tog kalibra (a niti kalibra od 82 mm) nije djelovalo, a niti se objektivno moglo djelovati po mjestima Koritna, Semeljci, Vladislavci, Kešinci, Mrzović i Hrastin, s obzirom na njihov domet utvrđen od strane vještaka balističke struke.

S obzirom da je uzeto kao utvrđeno da se opt. Marinko Stanković nalazio u posadi minobacača od 60 mm, kao i s obzirom da je tijekom služenja vojnog roka bio obučen za djelovanje minobacača od 82 mm, sasvim je jasno da su mu bili poznati i dometi pojedinih minobacačkih oruđa, te mu je nastavno s tim bilo poznato da djelovanjem iz minobacača od 60 mm ne djeluje, a niti može djelovati, po naseljenim mjestima u blizini Šodolovaca (Koritna, Semeljci, Vladislavci, Kešinci, Mrzović i Hrastin). Sve to naprijed navedeno isključuje na strani opt. Marinka Stankovića opstojnost namjere za izvršenjem kaznenog djela za kojega se tereti optužnicom Županijskog državnog odvjetništva Osijek, pa i u smislu nepodobnog pokušaja. Naime, optuženi Marinko Stanković je sudjelujući u ispaljivanju minobacačkih granata od 60 mm nedvojbeno manifestirao svoje htjenje za ispaljivanjem istih. Međutim je isto tako bio svjestan da time ne djeluje, a što bi bilo i nemoguće s obzirom na domet minobacača od 60 mm koji je očigledno optuženom bio poznat, po naseljenim mjestima nego upravo po linijama razdvajanja, po vojnim ciljevima. On zna da iz tog minobacača od 60 mm ne može djelovati po civilnom stanovništvu i civilnim, gospodarskim kulturnim, komunalnim i drugim objektima u mjestima Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci, pa stoga na njegovoj strani ne može postojati niti htjenje da djeluje po istima. Slijedom navedenog je razvidno da na strani opt. Marinka Stankovića nije postojala namjera za izvršenjem kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisanog po čl. 120. st. 1. OKZ RH. S druge strane djelatnosti koje je poduzeo opt. Marinko Stanković kroz inkriminirano razdoblje ne predstavljaju niti nepodoban pokušaj upravo iz razloga što na strani optuženog nije utvrđeno htjenje za izvršenjem ovog kaznenog djela. Nepodoban pokušaj bi postojao da se kojim slučajem na strani optuženog utvrdilo htjenje za izvršenjem ovog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, a što bi se (htjenje za izvršenjem djela) moglo utvrditi jedino u slučaju da opt. Marinko Stanković nije bio svjestan neprikladnosti sredstva kojim je ostvarivao radnju izvršenja djela (da nije znao domet minobacača od 60 mm, da je pogrešno držao da i tim minobacačem može djelovati po civilima i civilnim ciljevima u Koritni, Semeljcima, Vladislavcima, Kešincima, Mrzoviću i Hrastinu).

S obzirom da se u radnjama opt. Marinka Stankovića nisu ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela protiv civilnog stanovništva opisano u čl. 120. st. 1. OKZ RH, to ga je ovaj sud temeljem citiranog zakonskog propisa oslobodio od optužbe.

Za napomenuti je da je u optužnici ŽDO Osijek protiv opt. Marinka Stankovića navedeno da su ošt. Jozo Kurikavčić i Đuro Gavran poginuli, a da su teško tjelesno ozljeđeni Anica i Mato Ivanović dana 23/24. prosinca 1991.g.. Iako je tijekom postupka nedvojbeno utvrđeno iz nalaza vještaka med. struke dr. Zorislava Krausa te uvidom u zapisnike o uviđaju i liječničke potvrde koji prileže spisu, da je Đuro Gavran stradao prilikom napada koji se zbio

23/24. rujan 1991. godine, da je Jozo Kurikavčić stradao tijekom napada 22/23. rujan 1991.g., kao i Anica i Mato Ivanović, ovaj sud, s obzirom da je donio oslobađajuću presudu, nije se u tom pravcu upuštao u usklađenje činjeničnog opisa izričke presude sa utvrđenim stanjem smatrajući isto nebitnim. Također je za istaknuti da iz istih razloga (donošenje oslobađajuće presude u odnosu na opt.) ovaj sud, iako je drugostupanjskom presudom naloženo i utvrđenje visine štete, odnosno radi li se o uništavanju imovine u velikim razmjerima, nije izvodio vještačenja u tom pravcu budući se ta utvrđenja u konkretnom slučaju čine irelevantna s obzirom na ranija utvrđenja. Provođenjem u tom pravcu potrebitih vještačenja u situaciji kada je utvrđeno da optuženi nije postupao s namjerom za izvršenjem djela iz čl. 120.st. 1. OKZ RH samo bi se nepotrebno poskupio cijeli postupak.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude sud je oštećene sa imovinsko-pravnim zahtjevima uputio na građansku parnicu.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude sud je odlučujući o troškovima postupka, s obzirom je optuženi oslobođen od optužbe, odlučio da isti padaju na teret proračunskih sredstava suda.

U Osijeku, dana 15. prosinca 2005. godine

ZAPISNIČAR

Željka Avdić, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA- SUDAC

Darko Krušlin, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pismenog otpravka presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 (tri) istovjetna primjerka ovome sudu, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

D N A :

1. Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, br. KT-171/92.
2. Optuženi Marinko Stanković, Šodolovci, Ul. B. Radičevića br. 11a, 31 215 Ernestinovo
3. Branitelj mr. Dragutin Mijoč, odvjetnik iz Osijeka, L. Jagera br. 18, Osijek
4. Branitelj Slobodan Budak, odvjetnik iz Zagreba, Savska ulica 11/I, Zagreb.

Za točnost otpravka – ovlaštjeni službenik:
MIRJANA DELALIĆ